

Er zijn dan misschien veel mensen die denken dat de maanlandingen in het echt nooit zijn uitgevoerd, maar waarom dat zo is, weten ze meestal niet echt.

Daar komt vanaf vandaag verandering in, want eenieder die het hiernavolgende artikel leest, zal nooit meer geloven dat er ooit een NASA astronaut op de maan is geweest.

Wij mogen ons gelukkig prijzen met een steeds groter wordende kritische lezerskring die zich niet langer in de maling laat nemen door de mainstream berichten.

Er is vandaag de dag nog maar weinig wat via de reguliere mediakanalen wordt verspreid dat als waarheid kan worden beschouwd. Het is niets nieuws, want ze doen het al zo lang en we weten eigenlijk niet meer beter.

Zo wordt onze kinderen op school nog steeds geleerd dat aan het eind van de jaren zestig de mens voor het eerst voet op de maan zette.

Dat dit [allemaal compleet nep](#) is, wordt overtuigend aangetoond door Bavo Dekker (dank!) in het hiernavolgende artikel:

Sinds de lancering van de Russische Spoetnik-1 in oktober 1957, s 'werelds eerste kunstmaan, was ruimtevaart mijn hobby.

Ik was er dus bij op 21 juli 1969 om half twee 's nachts, het langverwachte moment, het begin van de eerste bemande maanlanding van Apollo-11. Gekluisterd aan de beeldbuis met familie en kennissen wachtend in spanning van wat er zou komen, Henk ter Lingen, "Apollo Henkie" gaf NOS tv studiocommentaar en verloor zijn stem tijdens de laatste spannende fase van de reis van de maanlander "Eagle" (15,400kg) naar zijn landingsplaats "The Sea of Tranquility".

Na in mijn herinnering eindelijk kwamen de historische vage zwart wit tv beelden van de eerste stap van Neil Armstrong met zijn beroemde woorden: "One small step for man, one giant leap for mankind", Neil kijkt naar het maanstof,: "It's almost like a powder", nadat ook "Buzz" Aldrin de LEM had verlaten was hun eerste taak de maanlander op mogelijke schade te controleren en het planten van de Amerikaanse vlag, tijdens een totaal verblijf buiten de LEM van 151 minuten werden er door Armstrong met de Hasselblad 500EL camera 121 Kodak Ektachrome kleuren dia's geschoten, ook was er nog tijd voor een life interview

met president Nixon, verder werden er een aantal wetenschappelijke instrumenten op de maanbodem geplaatst en tijdens het verkennen van de omgeving nog 21,5 kg aan maanstenen verzameld. Na een rustperiode en een verblijf van in totaal 21 1/2 uur op het maanoppervlak begonnen de twee aan de spannende, vanaf een ander hemellichaam ook nooit eerder beproefde bemande lancering voor de terugreis naar de Aarde.

De door Neil perfect genomen historische foto's die we nu nog allemaal kennen stonden een aantal weken later wereldwijd op elke voorpagina. Maar door enige gewenning aan iets dat na Apollo-12 routine leek te worden zaten we tijdens de Apollo-13 vlucht bij het horen van Jim Lovell's woorden: "Houston We Have A Problem!" weer op het puntje van de stoel. Er had zich na: 55u:54m:53s in de vlucht een explosie voor gedaan, vermoedelijk in een brandstofcel in de commando-service module (CSM), er was verwarring, niemand begreep er het fijne van, de elektriciteit was grotendeels uitgevallen, het werd ijskoud in de capsule en de geplande maanlanding in het gebied "Fra Mauro" was niet meer mogelijk.

Wat nu?, de Wereld hield de adem in, Houston had de oplossing, de reis vervolgen in een 8 vormige baan en dan met behulp van de aantrekkingskracht van de Maan in vrije val snelheid opbouwend langs de achterkant van de Maan weer richting de Aarde. Uiteindelijk liep het met vlucht nr. 13 toch nog goed af, de astronauten bleven er rustig onder, ze hadden kennelijk "the right stuff". Bij de latere Apollo vluchten herinner ik me nog de mooie beelden van het lange Hadley Rille ravijn en de 4500m hoge top Mons Hadley, onderdeel van het bergmassief Montes Apeninnus, en verder het Parijs/Dakar-achtig stunts met de maanauto's, de 3 Lunar Rovers, door het opwervende maanstof. Maar na 11 december 1972 was het allemaal voorbij, de rust keerde weer terug op de Maan, Apollo-17 was hekkensluiter van het succesvolle project met Cernan Schmitt en Evans, in de 'Space Race' was het 'Game Over', de Amerikanen hadden gewonnen.

Maar nu na precies 47 jaar moeten we constateren dat er van de grootste technologische prestatie van de mensheid ooit, de behouden heen en terugreis van 12 astronauten tijdens de 6 historische Apollo vluchten naar het oppervlak van de Maan (Apollo 8,10 en 13 niet mee gerekend, maanvlucht zonder landing) alleen een vage herinnering is overgebleven zonder dat het ons dagelijks leven fundamenteel heeft veranderd.

Mijn mening over de NASA, en de haalbaarheid van bemande maanreizen in de late jaren 60 heb ik na 40 jaar met tegenzin totaal moeten herzien, ik zag uiteindelijk helder en duidelijk de technische en logistieke onmogelijkheid van het project en zeker ook het onlogische van het eenmalige karakter van Apollo. Ik vergelijk de NASA hier even met Columbus die na het ontdekken van Amerika zegt: Dat nieuwe continent kennen we nu wel, nieuwtje is er af, word niet vervolgd. De zelfde vergelijking kan men maken met de eerste non-stop trans-Atlantische vlucht van Charles Lindbergh, New York/Parijs, 21 mei 1927.

Maar na een grote historische doorbraak volgt gewoonlijk een nieuw tijdperk van technologische ontwikkelingen met vele nieuwe mogelijkheden, veelal gevolgd door een economische expansie (money maker). Maar waarom niet na het zo succesvolle Apollo project, de ontdekkingsreis van het millennium?, de Maan is relatief dichtbij, velen hadden destijds verwacht dat er voor het jaar 2000 permanent bewoonde nederzettingen op de Maan

zouden zijn, en misschien zelfs wel het begin van toerisme? Mijnbouw, de Maan is mogelijk een schatkamer vol zeldzame delfstoffen zoals het isotoop Helium-3 dat hier op aarde niet voorkomt, maar wat onze vraag naar schone energie voor een deel zou kunnen oplossen. We weten nog steeds niet wat daar allemaal op ons licht te wachten.

Het is nog maar de vraag wanneer de NASA de eerste echte bemande maanlanding gaat uitvoeren, wel praat men nu bij het Orion project opeens open over allerlei technische hindernissen en de gevaren van de hoge stralingsdosis op de Maan en tijdens het passeren van de Van Allen gordels. Ik hoorde laatst ook zelfs iets over, de verloren samenstelling van het Apollo capsule hitteschild, dat men weer wil gebruiken bij de Orion capsule. De problemen waar men nu zo mee worstelt waren blijkbaar in 1969 al opgelost, maar de plannen veranderen steeds en zijn nog vaag. Obama zij het pas geleden nog zo: "I just have to say pretty bluntly – we've been there before", niet interessant meer dus?

Maar de reden kan ook zijn dat het misschien zeer pijnlijk voor de NASA is als zal blijken dat er daar boven tussen de kraters helemaal geen sporen en overblijfselen te vinden zijn van het ooit zo glorieuze Apollo project, en dat het maanlandschap in werkelijkheid niet overeenkomt met de beroemde Apollo beelden. En bovendien dat er (logischerwijze) door de afwezigheid van een maan-atmosfeer er vanaf de maanbodem wel degelijk een prachtige sterrenhemel is te aanschouwen, dit altijd stellig ontkend door de Apollo astronauten. Maar met het richten van de focus op de verre toekomst, een mega project voor een bemande reis naar Mars, kan alles weer veilig op de lange baan worden geschoven.

Uiteindelijk door de komst van de pc en het internet was het nu voor iedereen mogelijk het NASA beeldmateriaal en technische Apollo documentatie zelf te bestuderen. En ook door het volgen van onderzoek van de andere Apollo sceptici ben ik tot het inzicht gekomen dat op veel technische punten het officiële verhaal niet kan kloppen. Ook de fouten en tegenstrijdigheden in de foto's en het video/film materiaal hebben voor vele onderzoekers het bewijs geleverd dat de historische Apollo missies naar de Maan als zodanig niet hebben plaatsgevonden.

Vooraf voor degenen met kennis van fotografie en techniek word het na enige bestudering van het materiaal vanzelf duidelijk. Een paar voorbeelden, de foto's genomen met de Hasselblad 500EL 70mm camera, gemonteerd op de borst van de astronaut, maar door de obstructie van zijn helm was het toestel door hemzelf praktisch niet te zien, en de camera was zonder zoeker!! echt waar!, maar wel met handmatige bediening van focus, diafragma en belichting op de lens, probeer het maar met twee paar tuinhandschoenen over elkaar. Bijvoorbeeld bij Apollo-11 zijn alle foto's geheel perfect, geen missers, van elk onderwerp is maar één foto. Ook is duidelijk te zien dat bij sommige opnamen een invulflits, en/of spot is gebruikt, wat zeker niet tot de NASA uitrusting behoorde. Dit is duidelijk te zien op Apollo-11 foto, AS11-40-5862, waarin Aldrin de LEM verlaat in de schaduw, duidelijk is te zien dat hij is uitgelicht. Wat nog schokkender is op dezelfde foto, is dat hier is te zien dat in de reflectie van het rechter raam van de LEM (foto helderheid verhogen) dat de vlag al op de Maan is geplant nog voordat "Buzz" de maanbodem heeft betreden, en samen met Armstrong de vlag heeft kunnen plaatsen, de vlag zit nog keurig ingepakt aan de linkerkant achterop de ladder.